

PATROKLOSZ TANÚSÁGA

MICHAL ĎUGA

AZ ÁRNYÉK

Ma reggel hallgattam
a csendet
mint oly régen a fűben heverve
a kristályosodás órájában
a megtorlás után

csak a föld lélegzett
s én hallgattam
a szavakat

saját sötétségemet
mely gyakran tollunk élén
a mosoly szikráját
mit senki sem látott

ám néha sötétedés előtt
valaki kopogtat a homlokunkon
mintha árnyék lenne

BESZÉLJ HÁT PATROKLOSZ

SZÉTDARABOLATLAN

Akkor mint szétdarabolatlan
egész
kézből kézbe adtuk a reményt

a feltörő hajnal reményét
minden lépésnél
egy látványon oltottuk szomjunktat

idegen kéznek nem engedtünk
akár egy vonalat
húzni

és most
betemetve mint kincs a szeretett földben
a vihar kuszálta homokmezők alatt
kérjük a nappalt
idő előtt ne mondjon le rólunk

MINTEGY UTOLJÁRA

Az a megtört
láthatóan sebezhető kő
hirtelen halványodni kezdett
örök halványsága
mélyen a szemünkbe ivódott

csak a csönd
tiszteli a szépet
amikor az tűnődve a magányba érkezik

messzire nyújtottuk erős kezünket
vágyva egy harapásért
és mélyen a földbe nyomtuk
mintegy utoljára

NÉMA ELSZÁNTSÁGGAL

Besötétedett és mint vihar előtt
furcsán tornyosult az ég

az est halkán és ridegen
a nappal fölé nőtt

hirtelen láng tört elő
a világos tiszta levegő mintegy megkövesedvén

sokáig eltartott
míg észbe kaptunk
és néma elszántsággal
öklöt
formáltunk belőle

mindenütt körülöttünk
jajszó ragyogása

AZ ALKONY SEM

Befedve vággyal
távolival mint a halhatatlan
porban át nem élt öröm
a parton szunnyadó
átkelők örök mosolya
a feledés kis tartaléka
maga az ember

csak a csend
az a bolondos téli csend
kopogtatott ajtaján

ám amikor a nap
egy reggelen széttárta a gúzsba kötött
gondolatokat
az alkony
az alkony sem merte
lehunyni szemét

A VIRÁGSZÁL

Valahol a vérző felszín alatt
egy elfelejtett vidéken
nől egy virág
mely soha nem virágzik
a kék tükör

valaki majd kiássa
az évszázad csodáját
és finoman tenyerünkbe teszi
de amikor megérintjük a földet
az annyira áhított
örömben csak
absztrakciót látunk

vizet
mindig folyót
mindig korholót

RONCSÁK Alekszandar fordításai